

2013 október Vers

Miklya Zsolt: Magával vitte

Magával vitte

kései ereklye-sírató

Átlényegültek a családi ereklyék,
a kamrapolcon lógó kötelek, szíjak

és madzagok, ott lógtak a mázsa fölött,

csak fel kellett nyúlni, és az alkalmassal

bekötözni a zsákot, a száját szorosra fogni,

körültekerni két-háromszor, s amikor tartja –

a száját –, hurokra kötni a kócot, aztán csomóra,

különben kibomlik.

A polc a plafon gerendáiról lógott,

lécekkel volt odaerősítve, apád magas
volt, könnyen elérte, más a házból aligha,
másnak nem is volt szüksége a házban szíjra,
mióta a lovat beszolgáltatták, lószerszámra sem,
de azért ki tudja, lehet még rájuk szükség, semmit
sem szabad kidobni, a masina is ott állt hátul, gyerekek
lovagoltak rajta.

Szíjat hasítok a hátadból,
hallottam időnként, fogak közt
szűrni, mint az imádságot szokták
mormolni, a képes beszéd sosem szó
szerint értendő, a *szervedő szolgál*a ismeri,
verik a hátát, tépik a szakállát, tépik a nyelvét,
apád a szíját csatolta le, szó nélkül, némán hasított
a hátadra csíkot.

Csikos háttal futottál gátat,
húzóember az atlétikacsapatból,

mikor megbotlottál a hetedik gátnál,
és elcsúsztál, vitted magaddal pár métert
a salakon, nem adtad fel, meg is dicsértek érte,
sokáig érezte még a térded, akkor már rég feladtad
apád-anyád nyelvét, a tótot, hiába vitted magaddal, térdre
csak gát kényszerített.

Csinos betűtáblákat csináltál,
éjjel is dolgoztál, hogy elkészüljön,
gyűltek is a tanfelügyelők, akár a legyek,
nem a betűtáblákat figyelték, bár megdicsérték
az óravázlatok gyöngybetűit, kiváltképp a tornasort
meg a tornaórát, maga kiváló testnevelővé válhat még,
példát mutat az egész iskolának, meglátjuk majd a banketten,
tud-e keringőzni.

Kiváló testnevelővé váltál,
úgy tekerted a kempingbiciklit,

ellenszélben, füzetcsomag-szatyorral,
mintha extrém sportok előhírnöke volnál,
az egész tantestület csodálta és félté, szó szerint
félelemmel, féltékeny ámulattal szemlélte, ahogyan
sportot űzöl a füzetcsomagokkal, éjfélig javítasz, értékelsz,
füzetekkel álmodsz.

Tűhegyű tollakkal, tollhegyű
tűkkel is álmodhattál nyugodtan,
megbékéltél a napi inzulin-adaggal,
reggeli imát mormoltál a fecskendővel,
a skála olvasója biztos, akár a szíj, a gátsor,
injekciót pontosan kell adagolni, mérhetően,
csak az órákra készüléssel lehetsz mérhetetlen,
különben kikészülsz.

Telepakoltad mindkét szatyrot,
pedig a hidegfront már jelezte, erős
a szél, szíjat hasít, kapkodja fel a gátat,

szembefordultál, valahogy csak be kell jutni
az iskolába, láttam egyszer egy kisiút, versenyt
futni a széllel, egy helyben futott a cél előtt, szerettem
volna odarohanni, ölbe kapni, egy helyben tekertél te is,
a széllel szemben.

Anginás szívroham, örüljön,
hogy életben maradt az édesanyja,
mondta a kardiológus, s mindent megtett,
hogy a szíjak, vezetékek és tűk között kezedhez
találjak, cukorbajnál minden betegen töltött év duplán
számít, az érrendszer jobban használódik, éltél még fél évet,
gátjaid, tollaid, füzeteid és betűid eltűnedeztek, átlényegítette
Pectoris asszony.

Tetszik Az ismerőseid közül te lehetsz az első, akinek ez tetszik.

Kapcsolódó írások:

1. **Miklya Zsolt: Senkise ö!** Senkise vagy, mégsem vagy egyedül, bár naponta megszégyenülne benned a...
2. **Miklya Zsolt: A legkeskenyebb** % Miklya Zsolt A legkeskenyebb Módszeresen, szinte szakértelemmel tépte...
3. **Miklya Zsolt: Soraid, Rafael** Soraid, Rafael „Rafael, a soraid úgy legyenek megírva, őrizzenek, tudod,...
4. **Miklya Zsolt: Pipacs, cicfarok, belvív** Meggylevelek közt szüntelen átdereng, -szűrődik az égbék, anya kosztüme, feszesre...

5. **Miklya Zsolt: Mirzafutás; Több is veszett Mohácsnál; Régi többesként** Alföldszintről indulsz, és hol a Ság tetejéig Berzsenyi nézett egykor,...

Cimkék: Miklya Zsolt